

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1920. - ΕΤΟΣ Β' ΔΡΙΘ. 102

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 12 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΕΠΤΑ 30

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
ΟΔΟΣ ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία δρ. 15.— Έξάμ. δρ. 8

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > 20.— > 10

ΑΜΕΡΙΚΗΣ > Δολ.4.— > Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Συντάσσεται και συνεργάζεται οι καλλίτεροι και γνωστότεροι των Ελλήνων δημοσιογράφων.

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: Δ. ΓΕΝΟΒΕΛΛΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ ALBUM

ΠΑΡΘΕΝΙΚΗ ΣΥΣΤΟΛΗ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟ ΚΟΛΛΙΕ

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΓΚΑΡΘΟΝΙΕΡΑΣ ΤΑ ΓΟΒΑΚΙΑ ΣΟΥ

ΤΑ ΚΑΛΩΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ ΤΟΥ ΤΟΛΕΔΟΥ

Θα μπορούσε κανείς να μου πη... Ο Μάρκος Τουζάνι—γιατί δεν εινε το αμα ενός...

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΟΝΕΙΡΟ

Ακου εν όνειρο, ψυχί μου... Όλοι τ' όνειροβότανο στα στήθεα του κοιτίζει...

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ Γ ΑΜΟΥΣΤΑΚΟ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙ

Ο κλακαράκι άμοστόκα, που έμπρός μου κοκκινίζει... Ηολλάνδα ονομάζεται το χωριό...

Κ' ό γέρος πήρε το γράμμα, το πήρε και τό πήγε στον κόμη της Σαλδάνας... Δέν θα παίξω κα σκάκι...

Ό σούρανος θέλος, που γηλάκμα, αυλά έφαρνιάζει, βρασιω με λόγιο μαγικό αναράλλαχα...

Διαβαίνω βαθυπράσινο και θλιβερό το πάρκο, απόμιομα κι' απόβροχο συναισθημένης μέρας...

Γύρω απ' τη βρύση, τά ζότια εινε κόκκινα... Ή Μαργαριτάρη ολόασπρη, ό πανέμορφο Μαργαριτάρη...

Ό παροαίλιος φύσηξε και έξοσισε τή φορεσιά τού ρόδου, πουνοι το άπιδανιδό έρωσας παντογιά...

Αυτό δέντρα έμακαρισμός ορατά περιλαμβμένα, που εν' άηδονάκι τά εύρησνε με τέλεια άμοιονόμνα...

ΜΕ ΤΗ ΣΚΕΥΗ ΜΟΥ ΚΟΝΤΑ ΣΟΥ... Ό ματωμένος δίσκος του ήλιου, άγάλια άγάλια σάν κουραμμένος δουλευτής...

Πως θελω την αγάπη μου... Δέν θέλω να άκούσω από τό στόμα σου τά συνηθισμένα...

Αχ! Γιάγχο μου, γλυκό, καστανοαυλά άγόδ' μου... Αχ! Γιάγχο μου, γλυκό, καστανοαυλά άγόδ' μου...

Ήταν τό τρίτο δάρο που της έκανε για τό γεννέθλιά της... Μά, η Αλκή δέν μπορούσε ποτέ να περιμένη κολλίε από μαργαριτάρια...

Ελευθέριος... Ηολλάνδα ονομάζεται το χωριό... Δέν θα τ' άνακαμάησας αυτό!...

Αχ! Γιάγχο μου, γλυκό, καστανοαυλά άγόδ' μου... Αχ! Γιάγχο μου, γλυκό, καστανοαυλά άγόδ' μου...

—Περιμένα λίγο, γιατί τό ρολόι εινε εϊς τόν φολογά έσταλα να μου τό φέρουν... ELIZABETH EMMET

Η ΠΥΡΓΙΑ ΣΑΣ

Κα τ ά ρ α ν. Ένταυθα.—Έχετε χαρακτήρα όρημνικόν, ζωηρόν, αλλά και επικόπιον... Ηολλάνδα ονομάζεται το χωριό...

Ναι, όλη την ήμέρα διασχιζουσε τούς δρόμους κάτω από τά φουστανιάκια τά κομψά και πέ πηγαίνουσαν κοκκίνισ... ΕΡΑΣΜΟΣ

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Η σ' όζυγος, μετά τόν μήνα τού υέλιτος... Ο φίλος μου... Ηολλάνδα ονομάζεται το χωριό...

ΜΙΜΗΚΟΣ ΚΑΙ ΜΑΙΡΗ

Προχέστεν ἐν μέροισι τοῦ πατρὸς τῆς, ὁ ὅποιος τὴν ἐπιτροπὴν εἶπε εἶχε λάβει ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ Μιμήκου καὶ δύο ἄλλας παρὰ τοῦ Χαίδερ.

Τῆς ἐδήλωνε δὲ ρητῶς ὅτι ἐπρεπε νὰ λησμονήσῃ πάντα δεσμὸν ὅστις τυχὸν τὴν εἶχε συνδέσει πρὸς τὸν νεαρὸν Ἕλληνα, διότι αὐτὸς εἶχε ἤδη διαθέσει τὴν χεῖρά τῆς εἰς πρόσωπον ὁμοίου αὐτῆς καὶ ὑποχόμενον νὰ τὴν κατεστοίχῃ εὐτυχῆ.

Τὸ ὄνομα τοῦ προσώπου δὲν ἀνεφέρετο εἰς τὴν ἐπιστολὴν.

Τῆς ὑπεδεικνύετο μόνον ὅτι ἡ ἀπόφασίς ἦτο ὀριστικὴ καὶ ἀνεκκλητὸς καὶ ὅτι ἐπρεπε νὰ ὑποκύψῃ ἀνευ ἀντιρροήσεων.

Αὐτὰ κατεθορήσαν τὴν κόρη, ἀλλὰ, μὴ ἀποφασίσασα ἀκόμη τί νὰ πράξῃ, καὶ σκεπτομένη νὰ εὐρὴ μέσον συναντήσεως μετὰ τοῦ Μιμήκου, κατήλθεν εἰς τὸν ἀνθύπαλον νὰ ζητήσῃ ἐμπνευσίαν ἐκ τοῦ εἰρηγικῶ περιβάλλοντος.

Ἄλλ' ἤδη ἐπρόκειτο νὰ τὴν εἴσῃ εἰς νέαν ταραχὴν ἡ ἐπιστολὴ ἣν τῆς ἀπέστειλεν ὁ φίλος τῆς.

Τὴν ἀνέγνωσε μὲ τρέμοντα χεῖλη. Καί, καταπλήξας, τὴν εὐρέσθη σχεδὸν πανομοιωτικὴν τὴν ἀστοχασίαν ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς.

Τί εἶχε συμβῆ ;

Ὁ πατὴρ τῆς Μαιρῆς, κατόπιν μακρᾶς συσκέψεως μετὰ τῆς μητρὸς τῆς, ἐγράψε ταυτοχρόνως καὶ ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα πρὸς αὐτὴν μὲν ἄπ' εὐθείας, διὰ δὲ τὸ παραγγελιοδόχου Χαίδερ πρὸς τὸν Μιμήκον.

Αἱ δύο τὸν αὐταῖ ἐπιστολαῖ εἶχον φθῶσει τὴν ἐσπέραν τῆς προερχομένης, καί, καθ' ἣν ὥραν αὐτὸς Μαιρῆν ἐταράσσειτο ἀναγιγνωσκουσα τὴν ἐπιστολὴν τοῦ πατρὸς τῆς, ὁ Μιχαὴλ ἐλάμβανε παρὰ τοῦ Χαίδερ περιλήψην τῆς πρὸς τοῦτον ἐτέρας ἐπιστολῆς τοῦ πατρὸς τῆς κόρης.

— Πρέπει νὰ τὸν εἰδοποιήσω ἀμέσως ἰσοκέφῃ ἡ κόρη.

Ἄλλὰ πρὶν ἢ προφθάσῃ νὰ γράψῃ, ἡ νὰ παραγγείλῃ δια στόματος τοῦ ἀνδοκίμου Δουκᾶ ἐλάμβανε παρ' αὐτοῦ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ φίλου τῆς.

Ἦδη, μόλις ἀνέγνωσεν αὐτὴν, συνέταξεν ἀμέσως τὴν ἀπάντησιν τῆς.

— Ἀδελφὲ μου,

Ἐλαβον καὶ ἐγὼ σήμερον τὸ πρῶτον ὁμοίαν ἐπιστολὴν ἐκ μερῶν τοῦ πατρὸς μου. Δὲν γνωρίζω ἂν εἴναι τεχνασμὸς ἡ σοβαρὰ σκεψίς. Περὶ προσώπου δὲν μοῦ ἀναφέρει τίποτε... Πῶς διέθεσθαι τὴν χεῖρά μου καὶ ὑπο ποίας συνθήμας, ἀγνοῶ ἐτελεύτως... Θελεῖς νὰ με ἴδῃς, μὴ γράφεις. Ἐσὼ βεβαίως ὅτι καὶ ἐγὼ ἐγλόγοιμα ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἐπιθυμίας... Πρέπει νὰ συννενοηθῶμεν περὶ τοῦ τί θ' ἀπαντήσωμεν, πρέπει νὰ συσχεθῶμεν τί μὰς ἐπιβάλλει ἡ νέα τροπὴ τῶν πραγμάτων νὰ πράξωμεν... Γνωρίζεις ὅτι σοῦ ἀνῆκα καὶ ὅτι δὲν δύναμαι ν' ἀνῆκα εἰς σὸδενα ἄλλον ἐκτός σου... Τὰ αὐτὰ γνωρίζεις καὶ ἐγὼ περὶ σοῦ... Ἄλλ' ἂν ἄρκοιτο πρὸς καθύπευχον τῶν καρδιῶν μου, τῆς ψυχῆς μου ὅπως τὴν θύελλαν τὴν θὰ κατευνάσῃ ;

— Ἀδελφὲ μου, τώρα περισσότερον ἢ ἄλλοτε ἀσθένωμαι τὴν ἀνάγκην νὰ ἐνώσωμεν τὰς δυνάμεις καὶ τὰς θελήσεις μου...

Θα προσπαθῶ ν' ἀνέλθω μόνη περὶ τὸ δεικνύον εἰς τὴν Ἀκρόπολιν. Φροντίσει νὰ εὐρεθῆς ἐκεῖ... Θα συναρτήσωμεν καταθεν τῆς κνρίας προσώπως τοῦ Παρθενώου.

Ἡ αἰωνίως ἰδική σου.

Κατήλθεν ἔπειτα εἰς τὸν κήπον καὶ ἔδοκε τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν ἀνδοκίμον, συστήσασα εἰς αὐτὸν ὅτι ἐπρεπε νὰ ἐπιδοθῇ ἀσφαλῶς καὶ ταχεῶς.

— Πηγαίνω ἀμέσως πέρα, ἀπήγγισεν ὁ κνρ Δουκᾶς.

Ἡ κόρη ἀπεστράφη διὰ τὰ ἐγκλεισθῆ εἰς τὸν φθάμακον τῆς περιστερῆς καὶ ἀγνοοῦσα τί θὰ ἤδυναντο ν' ἀποφασίσαι πρὸ τῆς ἀπρόοπτον ἐκείνης φασεὸς ἦν ἐλαμπρῶν τὰ πρόματα.

Ἄνεμεν δ' ἐκεῖ ἐναγωνίως τὴν ὥραν καθ' ἣν ἤδυναντο νὰ προβῆ εἰς ἐκτελεσθῆ τῆς ἐπιστολῆς τῆς πρὸς τὸν Μιμήκον.

Ἦτο μὴν.

Ἐσταμάτησε τὸ ὑποτρέμον τῆς βῆμα πρὸ τῆς πρώτης βαθμίδος τοῦ νοσθῆ τῆς Σοφίας καὶ ἔμεινε ἐκεῖ μετὰ τὸ βλέμμα προσπλωμένον ἐπὶ τὸν συντεταγμένον μετωπῶν τοῦ κνρίου.

Ἀνῆλθεν εἰτα τὰς βαθμίδας μετὰ καταφανοῦς κόπου καὶ ἐκώθησεν εἰς τὴν ὑψηλοτέραν βλῆπουσα πρὸς τὴν θάλασσαν τοῦ Φαλήρου.

Ὁ ἥλιος εἶχε δύσει.

Ὀδῆδες κρότος ἐπάρατος τὴν σιγήν τῶν ἐρεπιτών. Μακρόθεν μόνον ἐφάνηεν ἕως ἐκεῖ συγκεχυμένους ὁ θόρυβος τῆς πόλεως.

Αἱ οἰκίαι τῶν νεωτέρων Ἀθηνῶν ἐξέτεινοντο

πλατεῖαν τοῦ Θεοσίου ἔξοδον τῆς λεωφόρου ὁ ἠνίοχος διετάσσειτο νὰ στραφῆ πρὸς τὸ ὄπισον.

Καὶ ὅταν πάλιν ἐφάνηεν εἰς τὸ ἀντιθετὸν ἄκρον, εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς λεωφόρου, πρὸς τὴν ὁδὸν Φαλήρου, ὁμοία διαταγὴ ἠνάγκασε τὸν ἠνίογον νὰ παλινδρομή.

Ἦτο ἡ Μαιρῆ.

Μετὰ μικρὸν ὁ ἥλιος θὰ ἐκλινε πρὸς τὴν δύσιν του.

Ἐπρεπε νὰ σπεύσῃ.

Ἄμα τῆς δόσει, ἡ ἀνάβασίς εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ἦτο ἀπυροεμένη.

Καί, ὡς γνωρίζομεν, ὁ σκοπὸς τῆς κόρης ἦτο αὐτὸς ἀκριβὸς.

Ν' ἀνέλθῃ εἰς τὸν ἱερὸν βράχον.

Διέταξε τὸν ἀμαξηλάτην νὰ σταματήσῃ παρὰ τὸ κατωθὶ τῶν Προπληαίων μικρὸν καφεναδακί.

Εἰς τὸ ἀλσιδὸν αὐτοῦ ἀρκετοὶ ἄνθρωποι ἀπῆλθον τῆς πρὸς τὸ Φάληρον γραφικωτάτης θέας καὶ τῆς δειλινης αὔρας, ἦτις, κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦτο ἐκτάκτως δροσερὰ καὶ ἀπολαυστικῆ.

Ἡ κόρη κατήλθε τῆς ἀμάξης ἀδιαφορῶς.

— Θα περιμεῖνω ; εἶπεν ὁ ἀμαξηλάτης.

— Ὅχι !

Τὸν ἐπλήρωσε, καὶ ἀνῆλθε πρὸς τὰ Προπλάια.

Ὁ φύλαξ τῆς εἰσόδου τῆς Ἀκροπόλεως συνωμίλει ἐκεῖ μετὰ τινος ἄλλου, ἐχαρέτης δὲ τὴν κόρην μόλις τὴν ἀντελήφθη καὶ παρεμέρισεν εὐλαδῶς ἵνα διελθῇ.

— Εἶνε τακτικῶς μου πελάτισσα, αὐτὴ ἡ ξένη, εἶπε πρὸς τὸν συνοτρόφον του... Ἄν ὄχι κάθῃ μέρα, κάθῃ ἄδμοια ὅμως ἀνεβοκαταβαίνει αὐτὴ τῆς σκαλῆς πρὸ ἐγὼ τῆς βραδείθικα.

— Δὲν καταλοβαίνω, εἶπεν ὁ συνομιλητῆς του, γιατί γανον τῆς ὄρας τους αὐτοὶ οἱ ἔξνοι με αὐτὴς τῆς πέρους τὸν προγονὸν μας... Δὲν βρίζουν τίποτε ζωντανώτερο νὰ πάνε νὰ βλέπουν !..

— Ἔξρον αὐτοὶ τί κάνουν, ἀπήγγισεν ὁ φύλαξ, ἐμεῖς δὲν τὰ καταλαβαίνουμε γιατί τὸ γράμματα τὰχουμε φορεθώμενα ἔς τὸν κόκκορα.

Ἡ ἠρώς μας, ἐν τῷ μεταξῷ, εἶχε ἀναβῆ τὰς πελωρίας βαθυδίας τὸν Προπληαίων καὶ προχώρασεν μετὰ βῆμα ἀόριστον ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ἑδάφους τοῦ μονοκίτου βράχου.

Ὁ βωμὸς ἐκείνος τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχαϊότητος ἐξήκοις ἰδιόμοιος ἐπήρειαν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἀρχαϊολατρίας ἐξῆς.

Ἡ Ἑλλάς, ἔλεγε πολλὰς πρὸς τῆλας τῆς τῆς ὁποίας ὄψεως ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ βράχου, δὲν ἀποτελεῖ μόνον τῆς ζῶης ἐνδιαίτημα παραδεισιον, ἀλλὰ καὶ ὡς τάφος ἀκόμη τὰ ἱερά τῆς ἔδραφ καὶ ἰδίως τὰ κατεπαρμένα ἀπὸ τὰ ἐρεπιτὰ τοῦ παρελθόντος, τὰ νεκροταφεῖα ταῦτα τῆς ἀπολιθωμένης δόξης τῆς, καὶ ὡς τάφοι ἀκόμη εἶνε θεοπέσι.

Μετὰ τινὰ βήματα ἄνω περιέφερον ἀσκόπως ἐπὶ τὸν λιθωτὸν ἑδάφους, ἔσταματησεν.

Ἐρριψε τὸ βλέμμα πρὸς τὰ πέριξ.

Ἐκεῖ κάτα, ὅπισθεν τῶν χαμηλῶν βουνολόφων τῆς Ἀθηνῶν καὶ τῆς Σαλαμίνος, ὁ ἥλιος εἴλουτο ἦδη εἰς τὰ πελαγίζοντα ὕδατα τοῦ Σαρονικῶ.

— Ὡ ! ἔκαμεν ἡ κόρη ! Ἄν πρόκειται νὰ δύσῃ καὶ ἡ εὐτυχία μου, θὰ ἐπὶθούν νὰ ἐξέχει τελευταῖαν λῆψην ὁμοίαν μετὰ τὴν λάμπην τοῦ ἑλληνικοῦ αὐτοῦ ἡλίου, ὅταν χροσιζῇ τόσον πλουσιῶς τὰς καμπύλας αὐτοῦ Παρθενώου.

Τὸ δεικνύον τοῦτο τῆς τέχνης ὑποῖτο ἦδη ἐνώπιόν τῆς ἐπιβλητικωτέρων ἐν τῇ συντριβῇ του ἀπ' ὅσον ἦτο ἐν τῇ ἀκμῇ αὐτοῦ, ἐπιβλητικωτάτων ἦδη ὑπὸ τὰς περιεττοσμέναις τοῦς κνίας του τελευταῖας ἀκτίνας τοῦ ἡλίου καὶ κυρίως λόγφ τῆς ψυχολογικῆς καταστάσεως εἰς ἣν εὐρίσκει τὴν νεαρὰ ξένη.

Σιγῇ ἀπλότους ἐβασίλευε πέριξ αὐτῆς.

Οἱ τελευταῖοι προσκυνῶνται τοῦ ἱεροῦ βράχου εἶχον κατέλθει ἡ καθήκοντον αὐτοῦ τὴν σιγήν ἐκείνην.

Ἦτο μὴν.

Ἐσταμάτησε τὸ ὑποτρέμον τῆς βῆμα πρὸ τῆς πρώτης βαθμίδος τοῦ νοσθῆ τῆς Σοφίας καὶ ἔμεινε ἐκεῖ μετὰ τὸ βλέμμα προσπλωμένον ἐπὶ τὸν συντεταγμένον μετωπῶν τοῦ κνρίου.

Ἀνῆλθεν εἰτα τὰς βαθμίδας μετὰ καταφανοῦς κόπου καὶ ἐκώθησεν εἰς τὴν ὑψηλοτέραν βλῆπουσα πρὸς τὴν θάλασσαν τοῦ Φαλήρου.

Ὁ ἥλιος εἶχε δύσει.

Ὀδῆδες κρότος ἐπάρατος τὴν σιγήν τῶν ἐρεπιτών. Μακρόθεν μόνον ἐφάνηεν ἕως ἐκεῖ συγκεχυμένους ὁ θόρυβος τῆς πόλεως.

Αἱ οἰκίαι τῶν νεωτέρων Ἀθηνῶν ἐξέτεινοντο

εἰς ὠκεανὸν λευκώτερος ὑπὸ τοῦς πόδας τῆς κόρης τοῦ βορᾶ.

Ἄλλ' ἡ Μαιρῆ δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ θαυμάσῃ τὰς μεγαλοπρεπεῖς αὐτὰς σκηνογραφίας αἰτίνες ἐξελλίσσονται τόσον ἐπιβλητικαί εἰς τὸ μὴ ἀπηχολημένον πνεῦμα ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς Ἀκροπόλεως.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΟΙ ΚΕΡΑΚΣΑΝΤΕΣ

Ὅπως εἶχαμεν ὀρίσει, τὴν περασμένην Δευτέραν, 4 μ. μ. ἔγινεν εἰς τὰ γραφεῖά μας ἡ κλήρωσις τῶν ἐπιτυχόντων εἰς τὸ δημοψήφισμα τοῦ Βασιλέως. Παρουσία τῶν ἐνδιαφερομένων ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνωστῶν μας, διδων Κατίναν Παπαδημητρίου, Μαρίας Τοκαρελλίδην, καὶ κ. κ. Γ. Τασοῦλα, Γ. Γεωργιαντῆ Μ. Κοτσολακί, Γ. Ραγκούση, Γ. Βόμβου κλπ. ἐξηλέγχθησαν τὰ ψηφοδέλτια τῶν ὁρισμένων ὡς ἡμέραν ἀφίξεως τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν 27ν Δεκεμβρίου καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἐτέθησαν εἰς τὴν κληροῦτα.

Ὅσοι ἔλαβον μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν οἱ : Β. Κοῆν, Σ. Σωτήρχος (κλήροι δύο), Ν. Ἀρβανιτιπoulos, Ν. Παλαιολόγος, Τ. Βασιλόπουλος, Π. Παπαηλιού, Μ. Πετρέσκος, Φωτεινὴ Μακρίδου, Ν. Σκαρέντζος, Ἡλ. Κοῆν, Γ. Καραμπαλῆς, Π. Μπουκουβάλας, Μ. Βλαχούτσος, Γ. Κουστόπουλος, Μ. Βασιλείου, Μ. Κιούση, Γ. Νιφόρος, Σ. Παπαδημητρίου, Α. Παπαρηγόπουλος, Σ. Μπίζος, Γ. Μεταξᾶς (κλήροι τέσσαρες), Ὁθων Ραυτιόπουλος, Σπ. Χ. Νερούτσος (κλήροι δύο), Βασιλικὴ Φραγκογιάννη, Β. Παταζοπουλος, Μ. Γεωργιάδης, Ξανθὸς Σατανᾶς, Ν. Πολυχρονίου, Χρ. Κουροῦμυλι, Σάντης Παντελῆς (κλήροι δύο), Γ. Ραγκούσης, Α. Παρισινός, Γ. Σαρρῆς, Φωφὸ Παταζοπουλῶν (κλήροι δύο), Β. Σακελλίαν, Γ. Ράπας, Ψεῦτικο Γελοῖο, Γ. Κωνσταντινόπουλος, Π. Μουτζούρης, Κ. Τριανταφυλλίδης, Χ. Μαρκοδμήμας Ν. Λιτσας, Κ. Γεροντόπουλος, Ν. Σταῖκος, Α. Χρηστοφίλης, Μ. Σερραῖδης, Σ. Ραζιώτης, Λαβινία Ἀνθῆ (κλήροι δύο) Α. Κούλας, Γ. Παπαδοπουλος, Ν. Παρίσης Πιργαλιῆς, Κ. Ν. Πιργαλιῆς, Τασία Τυρογαλά, Δ. Κυπριόσης, Δ. Δρακός, Ν. Φερδιανάνης, Π. Κιρκελῆς καὶ Γ. Βόμβου.

Δὲν ἔλαβον μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν ὅσοι εἰς τὰ ψηφοδέλτια τῶν ἐργασαν ἀπὸ τῆς «Κυριακῆς» χωρὶς ἡμερομηνίαν καὶ ὅσοι ἐπέτελαν ψηφοδέλτια ἐφ' ἀπλοῦ χαρτοῦ καὶ ὄχι νομιμένα ἀπὸ τὴν «Σφαῖραν». Τοῦς δύο κλήρους ἐξήγγισεν ἡ δεσποινὶς Κατίνα Παπαδημητρίου, τῆς ὁποίας τὸ καπελλο ἐχρησιμοποίηθῆ καὶ ὡς κληρωτῆς. Ἐκ τῶν δύο κλήρων, ὁ πρώτος, ὁ κερδιζὸν εἰς 100 δραχμας, ἀνήκει εἰς τὸν κ. Ἰωάννην Α. Μεταξᾶν ἐξ Ἀθηνῶν (ὁδὸς Θεοδοσίου Δηληγιάννην ἀρ 23) καὶ ὁ δευτέρος ὁ κερδιζὸν τὰς 50 δραχμας ἀνήκει εἰς τὴν δεσποινίδα Βασιλικὴν Φραγκογιάννην ἐξ Ἀθηνῶν ἐπίσης. (Βασιλικὸν 47).

Οἱ κερδιζάντες εἰδοποιήθητες παρήλαβον ἡδὴ τὰ βραβεῖα τῶν.

Ὁ Σεβασμιότατος Ἀρχιεπίσκοπος εὐρῶν κήπου «τοιμβούσιον» ὡς μὰς εἶπε, δὲν ἦδ ἡγήθη νὰ παρασθῇ εἰς τὴν κλήρωσιν, οὕτε νὰ ἐκφώνησιν λόγον καὶ σὰς παρακαλεῖ ἴλιαν νὰ τὸν συμπαθεῖται.

Ἡ Σύστασις

—Ναί, ἀγάπη μου μὰ ἐγὼ ἄμα σὲ βλέπο- εὐτυχισμένην τὴν λόγον ἔχω νὰ μὴν ἐλαμῆ εὐθυμοῦ.

—Σκεψοῦ, Ζακ, τί μεγάλη χαρὰ μὰς προσ- μένει ! Καὶ ὅστερα λένε πὸς εἶνε μελαγχολικὸ τὸ φθινόπωρο... Ὡ, γὰ μὲνα εἶνε ἡ καλλίτερη ἐποχῆ... Ὑστερα ἐρχεται ὁ χειμῶνας, τὸ κρῖον, ἡ ζεστασιὰ κοντὰ στο τζάμι καὶ ὅστερα ἡ ἀ- νοίξις πρὸς μόνον τὴν συλλογίζομαι καὶ τρέμω ἀπὸ χαρὰ. Ὡ, τὴ ὠραία ἐποχὴ πρὸ ἐδιόλεξε ὁ μπεμπέκος μου νὰ ἐλθῃ εἰς τὸν κόσμῳ ! μετὰ τὸ λουλούδια —καὶ χωρὶς νὰ περιμένη ἀπάντησιν ἀπὸ τὸν Ζακ ἡ Ἀνιέττα ἐξηκολούθησεν, ἐνθ' ὃ Ζακ τὴν ἡ οὐε σάν μεθυμένους... Νὰ ἰδοῦμε τί ὄνομα θὰ τοῦ βγάλωμε. Ἄν εἶνε ἀγὸρι θὰ τὸ ὀνομάσῃς ἐσὺ ὅπως θέλῃς καὶ ἂν εἶνε κορί- τι θὰ τοῦ εἶρω τὸ ὄνομα ἐγὼ.

—Νὰ ἰδοῦμε τί ὄνομα θὰ εὐρῃς.

—Μὴν εἶσαι περιεργός—καὶ σοβαρῶς, ἐπίσημα ἡ Ἀνιέττα ἐπρόσθεσε—θὰ τὸ δώσω τὸ ὄνομα Μαρία γὰ νὰ ἐνθυμούμεθα πάντα αὐτὴν πρὸς ποὺ μὰς ἔκαμε εὐτυχισμένους.

Ὁ Ζακ ἐκατάλεθε τὴν συνηθισμένην τῆς, τῆς ἐφίλησε τὸ χεῖρ χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, καὶ αἰ δὺ ἐκείναι ὑπαρξείας εὐτυχίης πλέον ἤχησαν νὰ κατανοῦσιν τὰ μυστηριώδη θάγγητρα τοῦ ἔρωτος πρὸ ἐνόνην δύο ψυχᾶς. Καί, ὁ πα- νίσχυρος αὐτὸς Θεὸς ἐθιμάμβυσεν ἐπὶ τέλος ἐν ὄλῃ τοῦ τῆς δόξῃ.

Τ Ε Λ Ο Σ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Ἐγκρίνω τὰ ἔργα τῶν κ. κ. Α. Παπαβασι- λείου, Κ. Τρουκιδίου, Β. Φάντη (ἐκείνου τὸ «βυ- ζῆρια» χτυπιὰ δόχημα κ' οὕτε εἶνε εὐχρη στον, ὅπως τὸ «μαστάρι» τὸ ὕφος σας εἶνε κάπως σφραγῖν, δὲν ἔχετε μαγᾶλιν εὐκολίαν στὸν χειρισμὸ τοῦ στίχου, ὅποσδιπότε ὅμως γράφετε καλὰ καὶ με γερὴν ἐμπνευσιν), Α. Κα- φέτα («Δανάη» μὴ θυσιάζετε τὴν ἀκριβολο- γίαν καὶ τὴν ἀβίαστον ἐκφρασιν χάριν τοῦ στίχου καὶ τῆς ὁμοιοκαταληξίας) ζήτημα κόπου ἀπλῶς εἶνε), Δ. Ζαννίδη (τὸ ἐπίγραμμα) ἄ- λοτε ὅμως νὰ ἔχετε ἄπ' οὐνε σας ὅτι γὰ νὰ γραφῆ ἕνα ἐπίγραμμα πρέπει νὰ ὑπάρχη μία ἔξυπνη ἢ περιεργὴ σκέψις).

Τὶ νὰ τοῖς κάνω, κ. Β. Γλάρο ; Μπορεῖ κα- νεῖς νὰ πᾶνται ἀκριβῶς μετὰ ἀνηθίκους, ποὺ δὲν κοκκινίζουν καθόλου νὰ ἀντιγράφουν ξένα ἔργα ; Εἶνε νὰ τοῦς ἀπιδίαιε κανεῖς ! Ἐγκρίνω τὸ «Ζωνετός» σας.—Ἄξιζε τὸν κόπο νὰ γίνῃ ποίημα αὐτὸ κ. Μπεράνη ; Δὲν τὰ εἶπαμε ; Γὰ νὰ γραφῆ ἕνα ἔργο πρέπει νὰ ὑπάρχη μία πρωτότυπος ἰδέα. Ἄλλοῦς δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἀγχαφῆ.—Θὰ μπορούσε νὰ ἐγκριθῆ ἂν δὲν ἦταν τόσο μερδεμένο στὴν ἐπέλεσιν, κ. Γ. Ἀνδροπόουλε.—Τὸ μόνο ποὺ ἔχετε καλὸ, οἰς κ. Α. Ἀνδροπόουλε, εἶνε ὅτι γράφετε σύντομα- τίποτε ἄλλο.—«Ρίνε» γὰ νὰ ὁμοιοκαταληχτήσῃ μετὰ «γίνε» καὶ «λυγιόνοι» καὶ «κλαηδό- γεμν» κλπ., αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται, κ. Γ. Βουδούρη ἡ ποιητικὴ ἀουδσία ἔχει καὶ τὰ ὀριά τῆς. Ἐκτός τούτου, ὅταν πρόκειται νὰ γράψετε καί, πρέπει νὰ ἀποφασίζετε ἐκ τῶν προτέρων τί ἀκριβῶς θέλετε νὰ γράψετε, νὰ περιορίζετε εἰς αὐτό, καὶ νὰ τὸ ἐκφράσετε καθαρά.—Ἐκείνου τὸ «οὐλῆρ τῆς Εὐᾶς γέννα» μοιάζει μετὰ «ἐχ-βῶξ, κόρμε...» κλπ., κ. Ν. Μανιώτῃ τὸ «ἐποχῆ» ἔπ' οὐδενὶ λόγῳ μπορεῖ νὰ γίνεται «ποχῆ» χάρη τοῦ μέτρου ἡμποροῦσατε κάλ- λιστα νὰ γράψετε : «τέτοια ἐποχῆ» κ' ἐκείνος ποὺ ξεῦρε νὰ διαβῆ τὴν ποίημα, θὰ συνεκρο- νούσε τὸ α μετὰ το ε. Τὸ μόνο καλὸ σημεῖον τοῦ ποιήματος σας εἶνε ὁ τελευταῖος τὸν στίχος.— Τὰ πεζογράφοῦθα, τὰ ὅποια δὲν ἔχουν τὸ πλεο- νέκτημα τοῦ στίχου, κ. Μηλιά, πρέπει νὰ εἶνε πολὺ πρὸ ἐνδιαφερόμετα ἢ κατὰ τὸ θέμα καὶ δου- λεύεμα εἰς τὴν μορφῇ.—Δὲν συννενοούμεθα, δις Γλυκεῖα Μικροῦλα. Ἀπέριστα τὸ ἔργον σας διότι, ἐκτός ποὺ ἦταν μεγάλον, δὲν εἶχαιε μαζί μετὰ τὸ φευδόνισμα καὶ τ' ὀνομά σας τὸρα μοῦ στέλλετε τ' ὄνομά σας μόνον ; τί νὰ τὸ κάμω ; Ἐπρεπε νὰ μοῦ στείλατε μαζί καὶ τὰ ἔργα σας, διότι τ' ἔμποροῦσατε μὴ δ' οἰονδηῖσθε λόγῳ δὲν τὰ κρατᾶ.—Νὰ τὰ ζωναστεῖτεε μαζί μετὰ τ' ὀνομά σας» κ. Π. Μαύλις, ἂν θέλετε νὰ τὰ διαβάσω.

Παρακαλεῖται ὁ κύριος ποὺ μοῦ κατήγγειλε ὡς ἀντιγραμμένον

ΤΑ ΡΗΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ.

Περδικω μ' π'λί μ'
Αυό κορναβάλια είχαμαν
φέτος, τ'άνα φόντες η-

τές οι οφθαλμοί τ' ματιών,
μέειδι στ'ν Τατάρνα
ἀπ' π'γγα ν'ο βουλά,
κούτ'ο'κουσ. Μούρλια κι τ'

Κι' αν π'ης κι γιά τ'ς γ'ναίικς
τ' ώραίου κι
τ' άσκημου φύλου,
αύτινις είνι κι' αν είνι π'βη
καν στ'ν τρυφεριτσα
κι' ξιλόγιασαν τ'α ταιρβέλα
τ'ν άντρώνι.

Μι' τουροτόφ'σι ού έρουνας
γιά τ'ο μαύρα
σ' τ'α μάτια,
ούρε κολό μ'...
τι τού διάλολου δέν
έχ'ς κορδιά ν'α με σπλαχν'οίης;

Κι' άπό τόντις άπολιτισ'κα
κι' λγώ κι τή-
ραγα ν'α μπανίσου
κ'άνα άλλου δουλ'κό
πιότερο κολόβολο.

Κι' άπό τόντις άπολιτισ'κα
κι' λγώ κι τή-
ραγα ν'α μπανίσου
κ'άνα άλλου δουλ'κό
πιότερο κολόβολο.

Κι' άπό τόντις άπολιτισ'κα
κι' λγώ κι τή-
ραγα ν'α μπανίσου
κ'άνα άλλου δουλ'κό
πιότερο κολόβολο.

Κι' άπό τόντις άπολιτισ'κα
κι' λγώ κι τή-
ραγα ν'α μπανίσου
κ'άνα άλλου δουλ'κό
πιότερο κολόβολο.

Κι' άπό τόντις άπολιτισ'κα
κι' λγώ κι τή-
ραγα ν'α μπανίσου
κ'άνα άλλου δουλ'κό
πιότερο κολόβολο.

Είς γερωντοκόρη
Θέψε π'ο τις έλιίδες σου
—διοβήκανε τ'α χρόνια
κι' άσπρισανε ή τριχες σου
σάν τ'ο βουτιού τ'α χρόνια.

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ (ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΟΙ)

Πορλεβούμ
φρανσίν
γαλλικόν
μόν άμιέν;
Βουί βουί
και μβόν νουί
τό όποίον
τό κατερασθον
φαρσίον.

τόν εκατάφερον έπισταμένως
και ευχερωδώς
ίνα μοι πράξη
καταλεπτός
μαθήματα
άντι άσπειροελάχιστα
χρήματα,

και προσεχώς
θα έξηγωμαι
γαλλίξι
φαρσεμάν
και θα είμι
έν τή κομβελασιόν
ταιράκιον
ήγουν
θα τ'α γινώσκω
ἀπ' έξωθεν
και νεράκιον.

Μοι κομπρενεβούν
μόν άπόφον
κομάν
τ'α όμιλωσι
τ'α γαλλικάν;
Γιγνόμενος
τρέν σίκ
και άμάν-άμάν
λέγων
δέ τήν κυριάν
μαδάν
και τήν δεσοπινίν
μαδεμοσζέλ,

ήνόπιτετε
προστριπτόμενος
ώσει
πυρσίον,
πίπθει
εις τός
άνγάλος
μετά
σφοδρόν
έρωσ
και ποιείτε
τήν δουλειάν
σας
οχι
και καλλιτέ-
ήγουν
άντι
μαθήματα
μεθ'
ευτέλης
τιμής
[ρωσ,

κουϊώς
πριξ
βουτείτε
μέγαν
και
σεβασμιάν
πριόξ
τό
όποίον
ώσ
πράκτουσι
και
οίμοσι
ούδες
των
δαρδανελλίων.

Ο Αγκυθόγγελος
ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΣΑΤΥΡΑ

Ο ΡΩΜΗΟΣ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ
Θεούλη μου,
τί σοδ'αθε
να μ' άγιάσης;
νομίσεις
πώς
θα μ'
έμελλε
καθέλου,
αν
ήθελες
κι'
έμενα
να
πολάσης,

Μ'
άρεσει
ό
παράδεισος,
άληθεια,
χωρίς
δουλειά
σκοτόν
τόν
καιρό,
βλεπω
άγιους
γύρω
μου
σωρό,

Συ
κυβερνής
γιά
πάντα
με
γαλήνη
και
ώρα
από
τό
θρόνο
σου
δέν
πέφτεις...
"Ας
ήτο
δυνατόν
θεός
νά
γινη
και
άλλος,
άλλος
ένας,
λίγο
ψεύτης,

Εδώ,
πού
μ'
ήουχία
όλοι
ζούνε
γιά
"μένα
είνε
κόλασις
μεγάλη"
πολιτικά
τ'
αυτιά
μου
ας
άκούνε,

ΟΙ
κ.
κ.
ψευδωνιμοίχοι
οί
όποίοι
έπιθυμούν
νά
διατηρήσουν
τό
ψευδώνυμόν
των
διά
τό
έτος
1921,

Τοῦ Βλάμη τὰ καμώματα ΠΑΙΓΝΙΑΙ

Τραβάνε
στο
πέντε
γιά
όχι,
οέ
Μονιά
παντά
υ-
χη;
Τί
λές
και
σύ;
Γιατί
έγώ
πού
τό
τραβήξα
δυό
βολές
προχτέ
στο
μπακαρό,
τήν
πρώτη
μούφεξε
τεσσόρι
και
κο-
πανέ-μουδ,
περι-
καλώ,
τρία
τολ-
λαρα
ό
γκρου-
πιέρης.

Τάρα
θα
μού
π'ης
έλόγου
σου
τί
της
θέλω
όλες
αυτές
της
σκοτούρες
και
δέν
πάω
νάν
τά
ποστάρω
στην
πασσέτα,
νά
ιδώ
τήν
υγεία
μου.

Ναι,
οέ
ματαιότη,
σάφονοι
είμαστε
σ'
ατέ
ἀπό
ἀνέκαθε
και
δέ
σ'
άντιλέω
τό
όχι.
"Ελα
όμως
πού
αυτή
ή
άλειτούρητη
Ντάμα
δέν
λέει
νά
θ'η
και
μιά
βολά,
έτσι
γιά
ποικιλία,
σώτη!

ΤΟ ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ

Όσοι θέλουν να πλουτίσουν την βιβλιοθή- κην των με ένα έκλεκτόν τόμον, όσοι θέλουν ν' αγοράσουν ένα βιβλίον τό όποίον δέν θα χορταίνου νά τό διαβάζουν, όσοι θέλουν ν' απο- λαύσουν τ'άριστουγγήματα της παγκοσμίου φι- λολογίας, πρέπει να απεύθυναν προεγγραφοῦν εις τό «Αναμνηστικόν Δευκώμα» της «Σφαιρας».

Τό Δευκώμα πού θα έκδοθῆ κατά τ'α τέλη Δεκεμβρίου, θα είνε τό μόνο πρωτοχρονιάτικο ήμερολόγιον έφέτος.

Θά είνε ένας τόμος με 300 περίπου σελίδες, με χαρτί γκλασέ εξαιρετικής ποιότητος, με δε- ομοιο πολυτελέες.

Θά περιέχῃ ὑπέρ τ'α 200 κομμάτια πρωτό- τυπα και μεταφράσεις φιλολογικά, ποιήματα, εὔθυμογραφήματα, των καλλιτέρων Έλλήνων και ξένων λογοτεχνών.

Ό τόμος δρ. 10, άκριβώς δηλαδή 500 θα μάς κοστισῆ με τήν πολυτέλειαν της εμφανί- σεως και τον πλοῦτον των περιεχομένων.